

عنوان مقاله:

ایجاد نخلستان در مناطق خشک (مطالعه موردی سیستان)

محل انتشار:

کنفرانس ملی خرما، چالشها و پتانسیلهای تولید و صادرات خرما در ایران (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

شیراحمد سارانی - عضو هیئت علمی دانشگاه زابل

عیسی خمیری - عضو هیئت علمی دانشگاه زابل

محمدعلی کریمیان - کارشناس باغبانی پژوهشکده کشاورزی دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

خرما میوه‌ای با ارزش غذایی بالا و یکی از قدیمی‌ترین درختان میوه شناخته شده برای انسان که در هر پنج قاره دنیا مورد کشت و بهره‌برداری قرار گرفته است. خرما دارای ویژگی‌های منحصر به فرد نظیر مقاومت به خشکی و شوری و تحمل شرایط نامساعد آب و خاک بوده و کشت آن باعث ایجاد اشتغال و تولید درآمد اقتصادی می‌شود و از همه مهمتر امکان صادرات و ارزآوری دارد. سطح زیر کشت خرما در ایران حدود 220 هزار هکتار و میزان تولید در کشور حدود یک میلیون تن و عملکرد آن حدود پنج تن در هکتار است. استان سیستان و بلوچستان یکی از مناطق عمده کشت خرما در کشور می‌باشد. عوامل آب و هوایی مثل درجه حرارت، رطوبت، باد و باران روی رشد رویشی و کمیت و کیفیت خرما اثر دارند. ابتدا وضعیت آب و هوایی و خاک منطقه مورد بررسی قرار می‌گیرد تا در صورت مساعد بودن منطقه با نیازهای اکولوژیکی خرما مراحل بعدی کار انجام گیرد که نتایج نشان داد منطقه سیستان جهت کشت خرما مناسب می‌باشد. انتخاب رقم بر اساس سازگاری با شرایط آب و هوایی منطقه و میزان عملکرد بالا و کیفیت مطلوب، مقاومت به عوامل زنده و غیرزنده و اقتصادی بودن صورت گرفت که ارقام خشک و نیمه‌خشک (ربی، شکری، هلیله‌ای و آشه‌ای) بخصوص رقم نیمه خشک ربی با توجه به وزش طوفان‌های شن و گرد و غبار نسبت به ارقام مضافتی که دارای شیرابه و خاصیت جذب گرد و غبار هستند، نتیجه بهتری دارند و نسبت به عوامل نامساعد جوی داری آسیب کمتری می‌باشند. بستر خاک دارای مواد غذایی و هوموس و... بوده است. جهت نقشه کاشت، محل خیابانها و مسیرهای سیستم‌های آبیاری از دوربین نقشه‌برداری و حفر چاله به بیل مکانیکی بر اساس فاصله 10×10 متر صورت گرفت. ابعاد گودالهای کاشت بسته به اندازه نهال و بافت خاک دارد که معمولا 1×1 می‌باشد. گودالها به مدت بیست روز در مقابل نور خورشید قرار گرفتند، سپس بوسیله مخلوط خاک، کود حیوانی پوسیده، گچ، ماسه و کود شیمیایی اقدام به پر شدن چاله‌ها گردید و سپس آبیاری انجام گرفت. کشت پاجوشها در صبح زود انجام می‌گیرد. سیستم آبیاری مورد استفاده از نوع قطره‌ای تحت فشار بابلر و روی خط (In Line) که استرس وارد به گیاه را به حداقل می‌رساند و کنترل میزان آب راحت‌تر است. دوره آبیاری بستگی به نوع خاک و شرایط آب و هوایی منطقه دارد که در سیستان معمولا هر 2-3 روز جهت نهالها ولی با افزایش سن دور آبیاری کم می‌شود، بطوریکه در زمستان هر 15-20 روز و در تابستان هر 7 روز یکبار آبیاری صورت می‌گیرد. گرده‌افشانی که نقش بسیار مهمی در افزایش کمیت و کیفیت محصول دارد از اواسط بهمن تا اواسط اردیبهشت به صورت مصنوعی به صورت گرده خالص و دانه گرده خالص یا ترکیباتی نظیر پودر تالک یا سبوس گندم یا خاک مخلوط شده و در درون پارچه ملام قرار داده آنرا روی گل آذین ماده که از گریبانه خارج شده تکان می‌دهند که این عمل حداقل دوبار به فاصله 2-3 روز انجام می‌شود تا درصد گل‌های تلقیح شده افزایش یابد. در منطقه سیستان روش استفاده از گرده خالص نتیجه بهتری نسبت به سایر روشها دارد. همچنین از روش قرار دادن قطعات پنبه آغشته به دانه گرده درون گل ...

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/86919>

